

Akik részt vettek a tavaly decemberi Természetgyógyás Fesztiválon és meghallgathatták Bagdi Bella koncertjét, annak is tanúi lehetettek, ahogy egy sugárzó énekesnő átszellemíti a környezetét, magával ragadja az embereket és könnyedén megénekelte őket. Senki sem gondolná róla, aki nem melleleg képzőfejlesztő tréner és életvezetési tanácsadó is, hogy úgy másfél évvel ezelőtt még apaca szeretett volna lenni, annyira nem találta a helyét a világban.

- Tudom, hogy hihetetlenül hangzik, de én krónikusan szégyenlős gyerek voltam. Olyannyira, hogy a szüleimen és testvéreimen kívül nagyon nehezen tudtam szót váltani idegenekkel. Azóta is örök ebből a korszakomból egy kedves történetet magamban: egyszer édesanyám elküldött keresztanyámhoz, hogy meglátogassam. Mivel egyedül voltam, nem mertem becsengetni hozzájuk. Egy órán keresztül gyakoroltam, gondolatban eljátszottam előre a becsengetést, mire végre rászántam magam, hogy megegyem. Azután amikor megnyomtam a csengőt, kiderült, hogy senki sincs otthon. Talán emiatt a lánykori féltékenység miatt is lettem nagyon fiús, igazi antinó, hogy senki ne lássa, milyen vagyok valójában: szerencsétlenkedő, görcsös, csúnya lány, akit nincs miért szeretni igazán és nincs helye a világban. És ha a személységem, önértékelésem alakulását nézzük, innen indultam én gyerk.

- Ehhez képest színész lettél...

- Pont ennek köszönhetően.

Hihetetlen igényem volt arra, hogy kifejezzem önmagam. Mivel valószínűleg nem mertem azt, aki vagyok, először József Attila versein keresztül kezdtem kimondani az érzéseimet, amiből később előadók estek születtek, majd a középiskola elvégzése után Nagyszalontáról, Arany János, Zilahy Lajos, Sinka István városából, ahol felnőttem, jelentkeztem a Kolozsvári Színművészeti Főiskolára. Persze elutasították, hiszen hiába jöttem belőlem hangok és érzelmek, mert a testem nem élt. Annyira benne volt a jelenlétemben az elzártság, annyira takaréklángon, elfojtva égett bennem a tűz, hogy a felvételiztető rendező úgy fogalmazott, hogy túl szűzies vagyok ehhez a szakmához. És akkor igaz is volt.

Valójában magam sem hittem abban, hogy színésznő lehetek, mert akkor úgy gondoltam, egy színésznőnek szépnek, mutatósnak és vagányknak kell lennie, és én

úgy éreztem, hogy egyik tulajdonság sincs meg bennem. Ilyen voltam a férfikkal kapcsolatban is, mert egyszerűen elképzelhetetlennek tűnt számomra, hogy egy férfi pont utánam vágyakozzon és belém szeressen. Közben nyitottam a kereszténység felé, egy lelkesítő lett a legjobb barátom, Teréz anya a példaképem, s az a gondolat született meg bennem, mi lenne, ha apaca lennék?

- Azért, mert azt érezted, hogy nincs helyed a világban? De hiszen ez menekülés lett volna!

- Igen, ez kiderült számomra, hiszen azért sokat hadakoztam azzal, hogy apaca legyek vagy színésznő? Lehet-e keresztény szellemiségű színésznő, vagy szolgáljam Istent a zárkában? Megirtam vívódásomat egy papnak, aki azt válaszolta, hogy Istent a világban is ugyanolyan teljes értékűen lehet szolgálni, mint a zárkában. És nagy szükség is van rá. És akkor eldönt bennem, nekem a kinti világban van dolgom.

Ilyen múlttal érkeztem meg húszévesen Budapestre.

- Hogyan történt ez, miért épp ide jöttél?

- Egy ismerősöm hívott fel kirándulni, aki egy ideje már itt élt, s aki „véletlenül” elvitte egy Somogyi István által vezetett sámnakörbe. Tiszán emlékszem az első alkalomra: olyan volt, mintha egy idegen bolygóra csöppentem volna. Persze volt közös éneklés is, ez volt az első ilyen élményem.

A végén István megiegyezte, hogy tetszik neki a hangom, ha nem veszek fel a kolozsvári főiskolára, akkor menjek felvételizni az Arvi-

Beszélgetés Bagdi Bella énekesnővel

surába. Ez a mondat eldöntötte a sorsomat. Nem vettem föl a kolozsvári színire, és a szüleim, látva, hogy mennyire megvisel ez lelkiileg, azt mondták: „Kislányom, ha neked ilyen fontos ez a színház, menj, nézd meg, mit nyújt neked Magyarország!” - Azért ez nagy lehetőséget jelenthetett neked...

- Akkor ezt nem úgy éltem meg. A mai napig nagyon kötődöm Erdélyhez, eszem ágában sem volt onnan eljönni. Haragudtam is a sorsra, hogy miért kellett ennek így történnie. Sokáig nem tudtam feldolgozni a kiszakadásomat, főleg hogy nagyon nehezen alakult itt ki az új életem. Egyedül voltam. Nem úgy éltem meg, hogy kinyílt nekem a nagyvilág, hanem elvesztettem azt is, ami otthonom volt, tehát hogy újra kirekesztődtem az életből. Folyton visszavágyakoztam a múltba,

„A boldog ságom és a feladatom egy és ugyanaz”

sirattam a régi szép emlékeket, és a gyerekkorom óta összegyűlt több teleírt naplófüzetemmel aludtam el esténként. Hihetetlen, mennyire ragaszkodtam a múltamhoz, amiben nem is éreztem jól magam. Azután egy nap arra ébredtem, hogy eljött az idő, hogy döntsek magamról: továbbmegyek-e, indulok-e egy másik világ felé, hagyom-e magam élni és megvalósítom az álmaimat, vagy visszamegyek? Olyan mély zsigeri szinten elemezttem az önsajnálkozásaimból, hogy elégettem minden naplófüzetemet és minden mást is, ami a múltamhoz erősen kötött engem.

- Olyan volt ez, mint egy ösztönös gyászmun-

ka, egy időszak megszüntetés lezárása?

- Igen, lezártam magamban addigi önsorrontó mivoltom, aki áldozatnak életem magát. Ez hozta életemben az első hatalmas fordulópontot. Ezzel párhuzamosan az Arvisrában beleszóppenttem egy olyan világba, ami elkezdett engem belülről megnyitni. A sámnaszertartások, a ritusok, az éneklések felé-

resztették bennem a tüzet. Levedlődt a régi Bella, és egy egészen új Bella volt születőben. Forrás fakadt bennem, saját erőm, szabadságom forrása, ami egyre jobban áradt... Ebben az időszakban találtam rám életem első nagy szerelmét is. Ez volt az a kapcsolat, mely a spiritualitás szellemi síkját megnyitotta előttem. Ez azt jelentette, hogy csak filozófáitunk az isteni világról, de a gyakorlatban nem éltek azt. A nőiségem kinyílnak az útja is ekkor kezdődött. Ehhez sokat hozott Górnagy Mária

Szitananodája is, ahová rá egy évre jelentkeztem, hogy Budapestre kerültem.

- Sikerült megtalálnod a helyed az itteni színházi közegben?

- Ha nagyon őszinte akarok lenni, akkor a válaszom: nem. Tudtam, hogy nem vagyok a saját helyemen. Halász Péternek, Jeles Andrásnak voltam a színésze, játszottam alternatív színházi közegekben, de úgy éreztem, nem azt csinálom, ami igazán belülről vezetni akar engem. Énekeltem egy etno jazz-zenekarban is, és volt olyan, hogy koncert közben elcsúszott a hangom, mert rágörgöltem, hogy hamisan, csúnyán énekelek. Nagyon alacsony volt az önértékelésem, szükség-szerű volt, hogy elérkezzen a töréspont, a „lélek sötét éjszakája”, hogy újjá tudjak születni. Végül

tanított, hogy úgy játsszam vele, mintha a szerelmem lenne. De akkor még eszembe sem jutott, hogy másokkal is megoszom a dalaimat, akkor még csak magamat gyógyítottam velük. Az áttörést az hozta, hogy egyszer a moziban megnéztem Bab'Aziz, A sivatag hercege című filmet.

- Ez, ha jól emlékszem, nagy tanító történet...

- Valóban, arról szól, hogy egy öregember átkel az unokájával a sivatagon, és az egyik jelenetben jön egy férfi, aki énekel, bohóckodik, és azt mondja a fiúnak, hogy „Neked énekelned kell, az a feladatod, hogy menj és énekelj!” Útem a mozi teremben, és azt hallván azt éreztem, hogy egész testemen átlobogott valami. Elemben nem éreztem még ilyet, elmentem másnap is megnézni ugyanazt a filmet, kíváncsi voltam, érezni fogom-e

megint ezt az érzést, s úgy lett. Mintha nekem üzentek volna: „Bella, neked énekelned kell, az a feladatod, hogy énekelj!” Ezt én valamiért sokáig nem akartam felvállalni.

- Ez a történet is úgy hangzik, mintha valódi csoda esett volna meg veled.

- Nem véletlenül, hiszen akkoriban már a mindennapjaim része volt a „Course in Miracles”, a Csodakurzus. Ennek a kurzusnak az a lényege, hogy minden napra van egy mantrád, amit óránként el kell ismételned. Én ezeket a mantrákat megzenésítettem, hogy jobban a fejemben maradjanak, hiszen zenével sokkal jobban rögzülnek a szövegek az agyunkban. Jó példák erre a megzenésített versek, amelyeket lehet, hogy már tíz éve nem hallgattál, de még mindig tudod a szövegüket. Szóval én ettől egész évben transzban voltam! Így születtek meg a Csodadalok, de eredetileg nem a nyilvánosságának készültek. Csak hogy nyílt valaki, aki azt mondta, hogy ő ezt kiadja. Tudtam, ez azt jelenti, hogy nem bújhatok el többé a feladatom elől. Ha azt akarják, hogy énekeljek és a dalaimmal gyógyítsak, akkor fölállalom. De már nem azért énekelek, hogy tetszen a világnak. Azt értettem meg, hogy ezekkel a dalokkal elsősorban magamat gyógyítom, s ha magamat nem tudom, más se tudok. Az első nagyobb közös éneklés, amit vezettem, az tavaly decemberben volt a Természetgyógyás Magazin fesztiválján. Ott több százan énekeltek, hogy „árad a fény”, „a boldogságom és a feladatom egy és ugyanaz”, és ott sirták el az Áldásdalt, s miközben zengett a terem, fogták egymás kezét és megáldották egymást. Annyira kíváncsi

lettem, ha egy önálló eset, mantrakoncertet szervezek és nem egy rendezvényhez kapcsolódok, akkor előjönnek-e emberek? És igen! Ebben az évben minden koncertemen telt ház volt, még a Kongresszusi Központban is. Csodás megélnem azt, ahogy az emberek komoly árkal ülnek be a koncertemre, és nevetősen, felszabadultan mennek el! Én ebben találtam meg magam, nekem ilyen a hétköznapjaim életemben a mantrákon keresztül vált láthatóvá és élhetővé. Teljesen mesészerű az is, hogy mindez egy harmadik...

- Ne is folytasd! Biztos azt akarod mondani, hogy egy harmadik szerelmed hozta el számodra...

- Ugye, hogy szintiszta mesé, amiben létezem? Igen, a harmadik férfi mutatta meg, hogyan kell mindazt tovább adnom, amit a gyakorlatban már hétköznapi szinten élek. Ő koronázta meg azt, amit az első két férfi előkészített. Azt hiszem, ezt hívják kiteljesedett szerelmemnek. Hatalmas ajándék az életemben látni a folyamatot, ahogyan félnék és önbizalomhiányos személységem kiteljesedett, magabiztos, érett nővé változott. Tele vagyok tervekkel, célokkal. Hamarosan megjelenik új mantra-CD-m, a Mantravilág, ezzel párhuzamosan önénekes CD-jeim is, melyek a nemzetközi piacon hamarosan angolul is napvilágot látnak. Nem az a lényeg, hogy lesz-e terveimből valami vagy sem. Most már olyan dimenzióban élek, hogy ha Isten visszavenné mindazt, amit eddig adott, akkor is hálás köszönetet adnék azért, amit már eddig megtapasztalhattam. Annyira boldoggá tesz az úton levés, hogy most nem megérkezni kívánok, hanem csak élvezni magát a folyamatot. Azt kívánom, hogy legalább egyszer mindenki élje át ezt, mert a tartós boldogság nem álom, hanem igencs megtapasztalható valóság. Sokszor azt érzem, hogy Isten nagyon mosolyog rám, szeret rajtam keresztül megnyilvánulni.

● Csörgő Zoltán

Bagdi Bella decemberben megjelenő Mantravilág c. lemezén hallható dalok pozitív életérzéssel és életenergiával töltönek fel